

Esős délután

Zuhogott. Mintha nem akarná abbahagyni soha többé. Pedig ma délutánra kirándulást tervezett a család. Két hét óta tervezik, de mindig közbe jött valami. Tegnap minden szükséges holmit bekészítettek egy nagy kosárba, mellette vannak plédek, botok, bakancsok. És, puff, eleredt az eső. A gyerekek ott állnak az ablaknál, csalódottan nézik a vizes utat, siető embereket, tócsákban a nagy buborékokat.

- Ha eláll, akkor elindulunk? - kérdezte Zoli, bár előre tudta a választ.

- Sárban, vízben semmi értelme, olyanok lennénk, mint a kismalacok, és még meg is fázhat valaki - apuka közben megsimogatta a kérdező fejét - sajnos az eső ellen tehetetlenek vagyunk.

- Ilyen időben nem kirándulni kell, hanem utazni - szólt a karosszékből nagypapa.

- Utazni? - kérdezte a társaság.

- Igen, igen. Gyertek ide, üljetek a szőnyegre, és akár indulhatunk is.

Mindenki odaült nagypapa köré. Anyuka, apuka ölébe vette a két kicsit, nem akartak lemaradni egy családi utazásról ők sem.

- Repülővel megyünk - jelentette ki nagypapa.

- Nincs jegyünk.

- Sebaj, bújjatok ide - mutatott rá az öreg egy kivénhedt, szakadozott válltáskára.

- Odamenjünk, ahol nem esik az eső - kérte egyik lurkó.

- Rendben, indulhatunk?

- Igen - válaszolt a társaság kórusban, miközben elhelyezkedtek a táskában.

Egy hatalmas sárga homokkal borított síkságon ereszkedett le a gép. Kíváncsian néztek körül. Sehol egy lélek, sehol egy árva fa, vagy fűszál. Mintha három Nap lett volna az égen, olyan világos és olyan meleg volt.

- Nem lakik itt senki, semmi?

- De igen - nagypapa előre mutatott - nézd ott egy bogár lábnyoma. Keressük meg.

Követték a nyomokat. Egy kisebb homokbucka mögött hirtelen vége szakadt.

- Megvagy! – nagypapa felmarkolt kevés homokot, s máris a tenyerében volt a meglepett fekete bogár.

- Keressünk valami árnyékot! – javasolta valaki.

Már mindannyian nagyon izzadtak.

- És vizet.

- Azt gondolom, vizet hiába keresnénk, de még árnyéokra sem egyhamar találunk – hangzott apuka lehangoló válasza – itt legalább száz éve nem esett az eső.

Valahonnan, nem lehetett kivenni honnan, fenyegető zúgás hallatszott.

- Kapaszkodjunk gyorsra össze, különben elvisz minket a szél – kiáltott anyuka.

Körbe álltak és szorosan megfogták egymást. Mikor odaért az orkán, még össze is kellett hajolniuk, mert olyan homok vihar keletkezett, hogy szemük-szájuk tele lett. Tépte, szaggatta ruhájukat, hajukat, de még a fülüket is, pedig az igazán nem nagy senkinek sem. Amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen csendesedett el a szél. Térdig álltak a homokban. Törölgették könnyező szemüket.

- De jó lenne egy nagyot fürödni! Teljesen ránk tapadt a homok – mondta anyuka.

- És inni, inni, inni – kiabálták a gyerekek.

- Odavigyél minket nagypapa, ahol sok víz van!

- Biztos?

- Igen, igen. Teljesen kiszáradtunk belülről, kívül pedig izzadunk, és tele lettünk homokkal – magyarázta anyuka, nem mintha a nagypapa ezt nem tudta volna.

- Jól van, ahogy kívánjátok. Táskába be, és repülünk.

- Már itt is vagyunk, de a gép nem tud leszállni, mert nincs alkalmas hely, ki kell ugrálnunk.

Hatalmas zöld szőnyeg terült el lent. Sorba kiugráltak. Kiderült, hogy egy nagyon sűrű erdőbe potyogtak le, szanaszét. Volt, aki fennakadt egy ágon, volt, aki beletoccsant egy kis patakba. Szépen sütött a Nap, az ágak között be-bevillant a sűrűségbe. Gyönyörű virágok, madarak népesítették be a lombokat.

Egyszerre esni kezdett az eső, de nem ám úgy, mint otthon. Tízszer nagyobb cseppekben. Annyira esett, hogy nem látták egymást. Egyszeriben lemosta róluk a homokot, az izzadságot.

- Jé, meleg. Olyan, mintha zuhanyoznánk - lelkesedtek a gyerekek.

Mire belemelegedtek volna a fürdésbe már el is állt, és ragyogóan sütött a Nap ismét.

- A baj csak az, hogy nincs nálunk száraz ruha, nem tudjuk a vizeset lecserélni - aggodalmaskodott anyuka.

- Nem fogunk megfázni, hiszen itt is nagyon meleg van - válaszolt apuka - menjük, nézzünk körül!

- Titeket nem csípnek a szúnyogok?

- De. Nem csak a szúnyogok, hanem ismeretlen rovarok. Csapj oda! Mást nem tehetünk.

Gyakori csattanások közepette, elindult a társaság arra, amerre apuka mutatta.

Alig tettek pár lépést az indákkal, virágokkal, letört ágakkal teli erdő mélyén, valami megmozdult mellettük.

- Jaj! Egy kígyó.

Szanaszét szaladtak, már amennyire lehetett a sűrűben. A kiabálástól a kígyó is megijedt, és gyorsan eltűnt a veszélyes helyszínről.

Újra eleredt az eső. Most talán még buzgóbban, mint az előbb. Prüszkölve, tapogatózva próbálták egymást megtalálni. Kiabáltak ugyan, hogy „merre vagytok” de a nagy zuhogásban még a saját hangjukat sem hallották. Hirtelen nagy csendesség lett. Elállt az eső. Kisütött a Nap.

Valaki megszólalt a nagy csendben.

- Nagyon jó helyen lakunk mi.

Erre a szóra valamennyien visszacseppentek az álmodozásból a valóságba. Közben beesteledett. Anyuka egy puszival megköszönte nagypapának az utazást, kicsomagolta a kirándulásra készített elemózsiát, és jóízűen megvacsoráztak. Apuka megígérte, hogy holnap kivesz egy nap szabadságot, és mindenképpen elmennek kirándulni, ha esik az eső, akkor is, legfeljebb nem az erdőbe mennek, hanem meglátogatják a másik nagypapát.